

чко трѣба да е праздна работа; нѣкому се присънили Турци и Черкези; той е скочилъ отъ сънъ и исплашилъ сичкитѣ.

— Вие чувате ли нѣщо? — попитахъ азъ сестритѣ и калугеркитѣ.

— Сега нищо не чуемъ, но малко по наирѣдъ ние сичкитѣ чухме като крѣщаха на улицата хора, бѣгаха отъ кѣшитѣ; чухме какъ вашитѣ хора чукаха тази врата и викаха « караулъ ».

Азъ се накахъ да отида къмъ вратата за да излѣза на улицата да видѣмъ какво се върше тамъ, при всичко че като владѣеше таквазъ голѣма тишина, то не се надѣяхъ да намѣря нѣкого буденъ; но въ това врѣме бързинкомъ иде на срѣща ми единъ отъ нашитѣ санитары, спира се прѣдъ мене, иска нѣщо да каже, но не може да изговори нито една дума; дѣха прекъснато; долната му челюсть трепере . . .

« Не, види се дѣйствително да има нѣщо » дойде ми въ умътъ тази тревожна мисль.

Какво искашъ ти? — попитахъ санитаря. — Какво се е случило?

Раздѣханъ и съ треперливъ гласъ той едва може да ми обясни че « кочиешитѣ, Василий и Константинъ напили се добрѣ, нападнали върху него и искали да го обержатъ и да го заколятъ съ сабята. .

Ето каква била работата! » помислихъ си азъ и отведнѣжъ всичко ми стана ясно.

— А послѣ какво? — попитахъ го азъ.

— И когато азъ хванахъ да викамъ караулъ, тѣ се уплашиха, оставиха ме, и хвърлиха сабята въ зельето. Азъ дойдохъ да кажа на ваше В-дие за